

РЕШЕНИЕ

№ 3651

гр. София, 01.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1433** по описа за **2022** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Делото е образувано по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма] срещу Решение №1198 от 06.12.2021г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 10 състав, постановено по нахд №9015/2021.

С обжалваното съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-426/28.05.2021г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора на основание чл.644, ал.1 във вр. от Кодекса за застраховането (КЗ), е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева за нарушение на чл.512, ал.1 във връзка с чл.496, ал.2 от КЗ.

Касаторът навежда доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди, че непознаването в срок по претенцията за обезщетение се дължи на застрахованото лице, което не оказва съдействие и не представя изискуемите по закон документи. Сочи, че това забавяне в случая е изключително в интерес на застрахованото лице, тъй като при застрахователното събитие е настъпила тотална щета за автомобила и на лицето е дадено допълнително време да подготви необходимите документи, вместо да му бъде отказано плащане в законоустановения срок. По тези съображения счита, че административното нарушение се явява

маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН, тъй като по никакъв начин не уврежда и не застрашава обществените отношения, свързани със задължителната застраховка за гражданската отговорност на автомобилите. Моли се за отмяна на съдебното решение и на НП. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът - Комисията за финансов надзор, излага становище за неоснователност на жалбата. Не оспорва обстоятелството, че застрахованото лице не е представило необходимите документи, но счита, че е трябвало в законоустановения срок плащането да бъде отказано, като се позовава се на чл.496, ал.2 от КЗ. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от касатора. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за основателност на жалбата, като пледира за отмяна на съдебното решение и на наказателното пожстановление .

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно.

На 08.02.2021 година в КФН постъпила жалба от Н. А. Д., в която се излага оплакване за несвоевременно произнасяне от ЗД [фирма] – в качеството му на кореспондент на британския застраховател UKI I. L., по претенция №[ЕГН] от 27.08.2020г., заведена на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, като оплакването е относно размера на определеното обезщетение.

По жалбата била извършена проверка. В хода на извършената проверка се установило, че застрахователната претенция е заведена във връзка с настъпило ПТП, при което виновният участник е имал валидна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, сключена с британския застраховател, чийто кореспондент в България е ЗД [фирма]. На 02.09.2020г. е извършен оглед на увредения автомобил и след опис на щетите е прието, че възстановяването на автомобила е икономически неоправдано, тъй като разходите по възстановяването надхвърлят 70% от стойността на автомобила.

С писмо от 16.09.2020г. Д. е уведомен, че е налице тотална щета и е определено обезщетение в размер на действителната стойност на амтомобила 2 500 лева. В писмото е допусната грешка при словесното изписване на сумата, като словом е посочена сума от три хиляди и петстотин лева. В последващата кореспонденция между застрахователя и застрахованото лице е уточнено, че определеното обезщетение е 2 500 лева, от които ще се приспадне стойността на запазените части на автомобила в размер на 630 лева, тъй като частите остават на разпореждане на застрахованото лице. За изплащане на определеното обезщетение (след приспадане на сумата) е необходимо застрахованото лице да представи документ от МВР за прекратяване на регистрацията на автомобила. Застрахованото лице е продължило кореспонденцията със застрахователя, излагайки искането си да се определи обезщетение за възстановяване на автомобила без прекратяване на регистрацията – т.е. да не се признава тотална щета. На 04.02.2020г. дружеството е предложило обезщетение в размер на 1725 лева при вариант без прекратяване на регистрацията, то

това също не е удовлетворило застрахованото лице. На 10.03.2021г. застрахователят се произнесъл с отказ да изплати първоначално определеното застрахователно обезщетение поради непредставяне на необходимите документи.

Срещу застрахователното дружество е съставен Акт за установяване на административно нарушение за това, че произнасянето по заведената застрахователна претенция е след тримесечния срок по чл.496, ал.1 от КЗ, във връзка с чл.512, ал.1 от КЗ. Прието е, че нарушението е извършено на 28.11.2020г.

Въз основа на АУАН е издадено оспореното наказателно постановление при пълна идентичност на фактическите установявания и правната квалификация.

По отношение материалната законосъобразност на НП първоинстанционният съд е обосновал извод, че събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин извършването от обективна страна на нарушението по чл.512, ал.1 във връзка с чл.496, ал.2 от КЗ. Цитираната правна норма, приложима и към кореспондентите на чуждестранни застрахователи, императивно разпорежда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване. Съгласно чл.390, ал.1 от КЗ, обаче, в случаите на настъпила тотална щета на автомобила преди да изплати обезщетението застрахователят е длъжен да изиска от ползвателя на застрахователна услуга удостоверение от компетентните регистрационни органи за прекратяване на регистрацията на моторното превозно средство, в което е отбелязано, че прекратяването на регистрацията е поради настъпилата тотална щета.

Въззивният съд е потвърдил наказателното постановление, отхвърляйки наведените доводи за маловажност на нарушението, като е приел, че застрахователното дружество е засегнало в значителна степен обществените отношения, защитени с КЗ.

Решението на въззивния съд е неправилно по отношение преценката за маловажност. Касае се за формално нарушение на императивната разпоредба на чл. 496, ал.1 от КЗ, доколкото 3-месечният срок за приключване на претенцията е вменен в задължение на застрахователя. Приключването в срок на заведена пред застрахователя претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. В случая обаче застрахователното дружество, произнасяйки се след срока, не е увредило, нито застрашило интереса на застрахованото лице, а напротив – положило е усилия да постигне удовлетворяващо решение по щетата. На лицето е дадена възможност и след изтичане на срока да представи документа по чл.390, ал.1 от КЗ и да получи обезщетението за тотална щета, което е определено в по-голям размер отколкото обезщетението без прекратяване на регистрацията. Едва след изразеното несъгласие на застрахованото лице и с двата предложени варианта е постановен отказ да се изплати обезщетение по претенцията. Налице са предпоставките на чл.28 от ЗАНН за освобождаване на касатора от административнонаказателна отговорност поради маловажност на нарушението.

По тези съображения решението на въззивния съд и наказателното постановление се отменят.

При този изход на спора разноските са в тежест на ответника. Касаторът представя документи за платени адвокатски възнаграждения за настоящата и за въззивната инстанция, всяко от които е в размер на 840 лева. Възнагражденията са съобразени с

фактичестката и правната сложеност на делото и с размерите по чл.7, ал.2, т.2 във връзка с чл.18, ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, приложима на основание бЗд, ал.2 от ЗАНН, поради което направеното възражение за прекомерност се отхвърля.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 от АПК във връзка с чл.63, ал.2, т.1 от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1198 от 06.12.2021г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 10 състав, постановено по нахд №9015/2021.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-426/28.05.2021г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на [фирма] разноски в размер на 1680 (хиляда шестстотин и осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/